

βούλονται τε καὶ δυνάμει ὡς ἐγγύς εἶσι
 τὴ ποιεῖν. καὶ ἀδικία δυνάμει ἔχουσα τὴ
 παρρησίαν γὰρ ὁ ἀδικος, ἀδικος. καὶ ἀφ-
 ῆτι ὑβρίζουμένη δυνάμει ἔχουσα ὁ ἄλλος γὰρ
 ὅτι παρρησιάζεται ἑαυτῷ, ὅταν ὑβρίζῃται, αἰεὶ,
 δυνάμει δὲ νυν. καὶ φόβος, ἥντι δυνάμει
 πεινῶνται ἐν παρρησίᾳ γὰρ ἀνάγκη εἶναι
 καὶ τὸν τοιοῦτον. ἔπειτα δὲ οἱ πολλοὶ χεῖρος καὶ
 ἢ τοῖς πᾶσι κερδαίνειν, καὶ δειλοὶ ἐν τοῖς κιν-
 δυνάμει, φοβεροὶ ὡς ὅτι πολλοὶ, τὸ ἐπὶ ἄλλω
 αὐτὸν εἶναι. ὡς οἱ συμπεδότες πεπονηκότες τὴ
 δεινὸν φοβεροὶ, ἢ κερταίπται, ἢ ἐγκραταίπται.
 καὶ οἱ δυνάμει ἀδικεῖν, αἰεὶ τοῖς δυνα-
 μείας ἀδικεῖσθαι ὡς γὰρ ὅτι πολλοὶ, ἀδι-
 κωδοσιν οἱ ἀδραστοί, ὅταν δυνάμει. καὶ
 οἱ ἠδικημένοι οἱ νομίζοντες ἀδικεῖσθαι.
 αἰεὶ γὰρ παροῦσι κερταί. καὶ οἱ ἠδικηκό-
 τες, ἐὰν δυνάμει ἔχουσι, φοβεροὶ, δεδιότες
 τὸ ἀπειθαδεῖν ὑπέλειπον γὰρ τὸ τοιοῦτον φοβε-
 ροί. καὶ οἱ ἥντι αὐτῷ ἀπειθαδεῖται, ὅσα μὴ ἐν-
 δέχεται ἄμα ὑπερβαίνει ἀμφοῖν αἰεὶ γὰρ πολε-
 μοῦσι παρὰ τοῦ τοιοῦτου. καὶ οἱ τοῖς κρείττο-
 σιν αὐτῷ φοβεροί, καὶ οἱ αὐτοῖς φοβεροὶ μέγ-
 λον γὰρ αὐτῷ βλάπτειν αὐτοῖς, ἢ τοῖς
 κρείττοις. καὶ οἱ φοβοῦνται οἱ κρείττοις αὐτῷ,
 εἶτα τὸ αὐτό. καὶ τοῖς κρείττοις αὐτῷ ἀιρη-
 κότες. καὶ οἱ τοῖς ἡπιοσιν αὐτῷ ὅτι πειθε-
 ροί. ἢ γὰρ ἡδὴ φοβεροί, ἢ ἀυξινθέντες. καὶ
 ἥντι ἠδικημένων καὶ ἔχουσαν ἢ ἀπειθαδεῖν
 οὐχ οἱ ὀξυδύμοι καὶ παρρησιαστικοί, ἀλλ'
 οἱ παρῶν καὶ εἰσροῦν καὶ παυροῦν ἀδι-
 λοι γὰρ οἱ ἐγγύς. ὡς οἱ οὐδέποτε φανε-
 ροί, ὅτι πῶρρα. πάντα δὲ τὰ φοβερά, φο-
 βερώτερα, ὅσα, αὐτῷ ἀμείψωσιν, ἐπαυρο-
 ῦσθαι μὴ ἐνδέχεται, ἀλλ' ἢ ὅλους ἀ-
 δυνάμει, ἢ μὴ ἐφ' ἑαυτοῖς, ἀλλ' ὅτι τοῖς
 ἐναντίοις. καὶ ὅταν βολῆται μὴ εἶσιν, ἢ μὴ
 ἰσχύει, ὡς δὲ ἀπλῶς εἰπεῖν, φοβερά εἶναι
 ὅσα ἐφ' ἑτέρων γινώσκονται ἢ μέλλονται,
 ἢ εἰσροῦν εἶναι. τὰ μὴ οὐκ φοβερά καὶ ἀφο-
 βουώται, χερταί, ὡς εἰπεῖν, τὰ μέγιστα ταῦ-
 τὰ εἶναι. ὡς δὲ διακρίνωσιν αὐτοὶ φοβοῦνται,
 νυν λέγωμεν. εἰ δὲ εἶναι ὁ φόβος μὴ παρρη-
 κίας τὴ πείσεσθαι τὴ φθαρτικὸν πάθος, φα-
 νεροὶ ὅτι οὐδέ τις φοβεῖται ἥντι οὐκ ἔχουσαν μὴ δὲ
 ἐν παρρησίᾳ, οὐδὲ ταῦτα ἀμὴ οἶονται παρρη-
 οὐδὲ τούτοις ἢ ὅταν μὴ οἶονται, οὐδὲ τότε ὅτι
 μὴ οἶονται. ἀνάγκη τοίνυν φοβεῖσθαι τοῖς

eos, & velle, & posse, ut parati sint ad effi-
 ciendum. Et iniustitia facultatem habens.
 Nam eo quia praestigia iniustus, est iniu-
 stus. Et virtus contumeliam passia, facultatem
 habens. Manifestum enim est eam
 praeligere semper, cum contumeliam pati-
 tur, potest autem nunc. Et metus eorum,
 qui possunt aliquid efficere. in apparatu
 enim necesse est ut sit etiam ille, qui talis
 est. Quoniam autem multi sunt peiores,
 & audaces, & timidi in periculis,
 metuendum est plerumque ipsum aliunde
 pendere. Quare conscius ei, qui fecit aliquid
 atrox, metuendi, ne aut indicent
 aut deserant. Et qui possunt iniuriam face-
 re, semper iis, qui possunt iniuriam pati.
 Nam plerumque iniuriam faciunt homi-
 nes, quando possunt. Et qui iniuriam pati-
 untur, vel existimant se iniuriam pati:
 semper enim obseruant occasionem. Et
 qui iniuriam fecerunt, si facultatem ha-
 beant, metuendi sunt, quippe qui reformi-
 dent talionem. Positum enim est, eius-
 modi esse quod metuendum est. Et earum
 dem rerum competitorum quascunq; non
 contingit simul inesse ambobus: semper
 enim certant cum his. Et praestantioribus
 metuendi, etiam ipsis metuendi. magis enim
 poterunt nocere ipsis, quam praestan-
 tioribus. Et quos metuunt praestantiores
 ipsis propter idem. Et qui praestantiores
 ipsis sustulerunt. Et qui inferiores ipsis
 inuaserunt: aut enim iam metuendi sunt,
 aut cum creuerint. Et ex iis, qui inturiam
 passi sunt, & ex inimicis, vel aduersariis,
 non ad excalescendum proclives, & libere
 loquentes, sed mansueti, & dissimulatores,
 & malitiosi: obsequi enim sunt, an prope
 sint. Quare nunquam manifesti sunt, quia lo-
 gere abunt. Ex omnibus autem metuendis illa
 magis metuenda sunt, quae cumq; si exau-
 rint, corrigi non contingit, sed aut omnino
 fieri non possunt, aut non in ipsorum, sed
 in aduersariorum sunt potestate. Et quorum
 auxilia non sunt, vel non facilia. Ut autem
 simpliciter dicam, metuenda sunt, quae cum
 aliis eueniunt, vel euentura sunt, misera-
 bilia sunt. Ac quae quidem metuenda sunt, &
 quae metuant, ferme, ut ita dicam, maxima
 haec sunt. Quomodo vero affecti ipsi me-
 tuant, nunc dicamus. Si ergo est metus cum
 expectatione habendi aliquam ad inter-
 mendum idoneam perperfectionem, apparet
 neminem metere ex iis, qui arbitrantur
 nihil se passuros, neque ea, quae non arbi-
 trantur se passuros, neque eos, a quibus
 arbitrantur, neque tunc cum minime
 arbitrantur. Necesse igitur est metere eos,